

Sygnatura akt XII C 805/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

P., dnia 21 lipca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący:SSO Małgorzata Małecka

Protokolant:protokolant sądowyK. M.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7 lipca 2016 r. w P.

sprawy z powództwa K. P. (1)

przeciwko Towarzystwo (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 20.146,75 zł (dwadzieścia tysięcy sto czterdzieści sześć złotych i 75/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 8 grudnia 2011 roku do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. koszty procesu rozdziela stosunkowo obciążając nimi powoda w 86% a pozwanego w 14% i w związku z tym:

a. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2.600,24 zł;

b. nakazuje ściągnąć od powoda z zasądzonych w punkcie I roszczenia na rzecz Skarbu Państwa (Sąd Rejonowy Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu) kwotę 2.500 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu i kosztów wynagrodzenia biegłych, w pozostałym zakresie odstępując od obciążenia powoda przypadającymi na niego kosztami sądowymi, od obowiązku uiszczenia których został zwolniony;

c. nakazuje ściągnąć od powoda z zasądzonych w punkcie I roszczenia na rzecz Skarbu Państwa (Sąd Okręgowy w Poznaniu) kwotę 2.500 zł tytułem uzupełniającej opłaty sądowej od pozwu, w pozostałym zakresie odstępując od obciążenia powoda przypadającymi na niego kosztami sądowymi, od obowiązku uiszczenia których został zwolniony;

d. nakazuje ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa (Sąd Rejonowy Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu) kwotę 817,77 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu i kosztów wynagrodzenia biegłych;

e. nakazuje ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa (Sąd Okręgowy w Poznaniu) kwotę 910 zł tytułem uzupełniającej opłaty sądowej od pozwu.

/-/ SSO Małgorzata Małecka

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 12 lipca 2012 r. wniesionym do Sądu Rejonowego Poznań- Grunwald i Jeżyce w Poznaniu, powód K. P. (1) wniósł o zasądzenie od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 20.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę oraz kwoty 731,07 zł tytułem odszkodowania za poniesione koszty i wydatki związane z leczeniem- wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 8 grudnia 2011 r. do dnia zapłaty. Jednocześnie

powód zażądał zasądzenia kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego, według norm przepisanych, ewentualnie według zestawienia kosztów przedłożonego na rozprawie (k. 2-3).

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w dniu 8 sierpnia 2011 r. w P. na skrzyżowaniu ulic (...) doszło do wypadku komunikacyjnego, wskutek którego poszkodowanym został powód. Kierujący pojazdem H. (...) o nr rej. (...), zbliżając się do przejścia dla pieszych, nie zachował szczególnej ostrożności oraz nie ustąpił pierwszeństwa i potracił pieszego powoda, w następstwie czego doznał on mnogich, poważnych obrażeń ciała. Powód wyjaśnił, że kierującym ww. samochodem osobowym był P. L., który poruszał się pojazdem należącym do swojej małżonki- J. L., posiadającej ubezpieczenie komunikacyjne w przedmiocie OC u pozwanego. Postanowieniem z dnia 19 grudnia 2011 r. Prokuratura Rejonowa P. w P., w sprawie o sygn. akt 1 Ds. 3634/11/17 umorzyła dochodzenie prowadzone przeciwko ww. kierowcy wobec stwierdzenia, że zarzucany mu czyn nie zawiera znamion przestępstwa. Powód zwrócił dodatkowo uwagę na okoliczność, że powołany w ww. sprawie biegły z zakresu kryminalistycznej rekonstrukcji zdarzeń drogowych, ze względu na „niedostatek dostępnego rzeczowego materiału dowodowego”, nie był w stanie jednoznacznie ustalić fundamentalnych kwestii w przedmiotowej sprawie m.in. który z uczestników zdarzenia był bezpośrednim sprawcą wypadku oraz z jaką prędkością jechał przez wypadkiem kierujący samochodem osobowym- P. L..

W dalszej kolejności powód wyjaśnił, że z miejsca wypadku został przetransportowany do 111 Szpitala (...) w P., gdzie stwierdzono u niego m.in. wieloodłamowe złamanie łopatki i żeber III do V po stronie prawej: zwłknięcie stawu ramiennie-łopatkowego prawego, niedowład nerwu promieniowego prawego, stłuczenie obu płuc, odmę opłucnową prawostronną, rozedmę podskórną, ogólne potłuczenie ciała z licznymi otarciami naskórka twarzy i głowy, w tym liczne, metaliczne ciała obce w tkance podskórnej po prawej stronie twarzoczaszki. Po zabezpieczeniu podstawowych czynności życiowych, powoda poddano zabiegowi chirurgicznemu polegającemu na repozyycji zwłknięcia stawu ramiennie-łopatkowego prawego, a następnie wdrożono specjalistyczną kurację farmakologiczną, a także tlenoterapię. W dniu 13 sierpnia 2011 r. wypisano powoda do domu, równocześnie zalecając m.in. oszczędny tryb życia oraz kontynuację rozpoczętego leczenia farmakologicznego. Dodatkowo powód podniósł, że po opuszczeniu szpitala był niezdolny do samodzielnej egzystencji, prowadził de facto leżący tryb życia, uskarżając się na liczne dolegliwości bólowe m.in. uszkodzonej prawej ręki, barku prawego i głowy. W dniu 11 listopada 2011 r. powoda poddano elektromiografii, które wykazało uszkodzenie aksonalne wszystkich nerwów w obrębie włókien ruchowych i czuciowych z wyjątkiem nerwu promieniowego oraz uszkodzenie nerwów na wysokości splotu, a także na poziomie korzeni brzusznych rdzenia. Powód wciąż nie wrócił do pełnej sprawności- znajduje się pod stałą opieką Poradni S.-Neurologicznej, a w dniu 4 lutego 2012 r. rozpoczął żmudną i bolesną rehabilitację. Decyzją z dnia 1 lutego 2012 r. pozwany odmówił przyjęcia odpowiedzialności w zakresie zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę oraz odszkodowania z tytułu refundacji kosztów i wydatków leczenia poszkodowanego.

Podsumowując powód wskazał, że na dzień wniesienia pozwu nadal - pomimo intensywnego leczenia i kontynuowanej rehabilitacji - odczuwa skutki wypadku, a uszkodzona w jego wyniku kończyna wciąż jest bezwładna, co przy praworęczności powoda sprawia, że nie jest on w stanie wykonywać nawet najprostszych czynności, a w konsekwencji nadal zmuszony jest korzystać z pomocy najbliższej rodziny, w szczególności małżonki G. P.. Nadto samopoczucie powoda pogarsza fakt, iż wciąż odczuwa on dolegliwości bólowe w uszkodzonej kończynie i barku prawym. Sytuację osobistą powoda i jego rodziny pogarsza także okoliczność, że w następstwie doznanego urazu i obecnego stanu zdrowia powoda nie jest on w stanie podjąć jakiegokolwiek zatrudnienia (k. 3-12).

Postanowieniem z dnia 11 września 2012 r. powód został zwolniony w całości od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych (k. 34).

W **odpowiedzi na pozew** z dnia 15 listopada 2012 r. pozwany - Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych (k. 43).

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pozwany przyznał, iż zawarł z posiadaczem pojazdu marki H. (...) o nr rej. (...) umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, tzw. komunikacyjną, ważną w dniu 8 sierpnia 2011 r., że w toku postępowania likwidacyjnego prowadzonego w sprawie zarejestrowanej za nr szkody (...), między

stronami nastąpiła opisana w pozwie wymiana korespondencji, a także, iż pozwany odmówił przyznania powodowi świadczeń odszkodowawczych z tytułu zadośćuczynienia i kosztów leczenia wobec braku podstaw do objęcia ochroną ubezpieczeniową następstw ww. wypadku komunikacyjnego. W dalszej kolejności pozwany podniósł, że jego stanowisko pozostaje aktualne i jest uzasadnione, bowiem w obowiązkowych ubezpieczeniach OC odszkodowanie wypłaca się w granicach odpowiedzialności cywilnej podmiotów objętych ubezpieczeniem, nie wyżej jednak niż do wysokości sumy gwarancyjnej ustalonej w umowie. Natomiast powołane w treści uzasadnienia pozwu postanowienie Prokuratury Rejonowej P. w P. o umorzeniu dochodzenia, wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion przestępstwa, wyklucza uznanie P. L. za sprawcę wypadku komunikacyjnego. Tak więc w ocenie pozwanego, za niewątpliwe uznać należy, że kierujący w dniu 8 sierpnia 2011 r. pojazdem marki H. (...) P. L. jakkolwiek uczestniczył w ww. wypadku komunikacyjnym, to w rzeczywistości nie jest jego sprawcą.

Pozwany zakwestionował także wysokość dochodzonych przez powoda roszczeń, wskazując na treść karty informacyjnej leczenia szpitalnego powoda z dnia 13 sierpnia 2011 r., z której wynika, że powód w czasie przyjęcia do szpitala, a więc bezpośrednio po wypadku, znajdował się w stanie upojenia alkoholowego, a z epikryzy wypisowej wynika, że zlecono mu dalsze leczenie ambulatoryjne w Poradni Chirurgicznej i kontynuację ćwiczeń. Pozwany zarzucił powodowi brak zaofiarowania sądowi dowodów świadczących o kontynuowaniu leczenia i rehabilitacji po opuszczeniu szpitala w dniu 13 sierpnia 2011 r. oraz głośność podniesionych w pozwie twierdzeń odnośnie terapii powypadkowej powoda oraz znoszonych dolegliwości fizycznych i psychicznych (k. 43-46).

Pismem procesowym z dnia 30 listopada 2015 r. powód rozszerzył powództwo w ten sposób, że w miejsce żądanej dotychczas kwoty 20.00 zł zadośćuczynienia pieniężnego (z odsetkami od dnia 8 grudnia 2011 r.) wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 150.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 8 grudnia 2011 r. do dnia zapłaty (k. 465).

Postanowieniem wydanym na posiedzeniu niejawnym w dniu 15 marca 2016 r. Sąd Rejonowy Poznań- Grunwald i Jeżyce w Poznaniu stwierdził swoją niewłaściwość rzeczową i sprawę przekazał tutejszemu Sądowi jako właściwemu rzeczowo i miejscowo (k.468).

Na rozprawie w dniu 7 lipca 2016 r. pozwany wniósł o oddalenie powództwa, również w rozszerzonej części (k. 492).

Do chwili wydania wyroku strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska w sprawie i nie zawarły ugody.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód K. P. (1) w dniu 8 sierpnia 2011 r. miał 47 lat, nie prowadził aktywnego trybu życia, nie był nigdzie zatrudniony na stałe, pracował dorywczo w ogrodnictwie („na czarno”).

Powód wraz z rodziną- żoną G. P. i dziećmi M., P. i K. P. (2) zamieszkują w lokalu socjalnym położonym przy ul. (...) barak (...) w P..

Żona powoda G. P. jest zarejestrowana jako bezrobotna w Powiatowym Urzędzie Pracy w P. od dnia 13 października 2011 r., natomiast syn powoda- P. P. (2) od dnia 25 stycznia 2012 r. bez prawa do zasiłku

Dowód: pisma (...) z dnia 12 kwietnia 2012 r. (k. 25-32), zaświadczenia z PUP w P. (k. 23-24), zeznania powoda (k. 170-173 w zw. z k. 87-89)

W dniu 8 sierpnia 2011 r. powód uległ wypadkowi komunikacyjnemu, polegającemu na tym, że kierujący pojazdem H. (...) o nr rej. (...) - P. L. potrafił pieszego powoda na przejściu dla pieszych.

W wyniku ww. wypadku u powoda stwierdzono stłuczenie obu płuc, odmę opłucnową prawostronną wieloodłamowe złamanie łopatki i żeber III do V po stronie prawej, zwichnięcie stawu ramiennie-łopatkowego prawego, ogólne potłuczenie ciała z licznymi otarciami naskórka twarzy i głowy, niedowład nerwu promieniowego prawego, metaliczne obce ciała w tkance podskórnej po prawej stronie twarzoczaszki, rozedmę podskórną oraz upojenie alkoholowe.

W dniach 8-13 sierpnia 2011 r. powód był hospitalizowany w (...) Szpitalu (...) przy ul. (...) w P.. W trakcie przyjęcia do szpitala powód był w stanie upojenia alkoholowego. U powoda zdeponowano zwichnięcie w stawie ramiennie-barkowym prawym.

W dniu 13 sierpnia 2011 r. powoda wypisano do domu, zalecając kontrolę w Poradni Chirurgicznej za 3 dni, kontynuację ćwiczeń wyuczonych w oddziale, utrzymanie ortezy barku do 6 tygodni, terapię farmakologiczną oraz zakaz spożywania alkoholu.

Powód po zakończeniu hospitalizacji leczył się w poradni pulmonologicznej, chirurgii urazowo-ortopedycznej oraz chirurgicznej (...) ZOZ przy ul. (...) w P..

Dowód: karta informacyjna leczenia szpitalnego z dnia 13 sierpnia 2011 r. (k. 55-56), historia choroby powoda z (...) Przychodni (...) kiej SP ZOZ przy ul. (...) w P. (k. 202-212 verte), zeznania świadków: M. D. (k. 89-91) i P. L. (k. 91-93), zeznania powoda (k. 170-173 w zw. z k. 87-89)

Postanowieniem z dnia 19 grudnia 2011 r. Prokuratura Rejonowa P. w P. w sprawie o sygn. akt 1 Ds. 3634/11/17 przeciwko P. L., podejrzanemu o przestępstwo z art. 177 § 1 k.k., umorzyła dochodzenie przeciwko P. L., wobec stwierdzenia, iż czyn nie zawiera znamion przestępstwa.

Dowód: dokumenty zgromadzone w aktach sprawy Prokuratury Rejonowej P. w P. o sygn. 1 Ds. 3634/11/17, w szczególności: protokół oględzin miejsca wypadku drogowego (k. 2-4 ww. akt), protokół oględzin pojazdu (k. 5-6), protokół przesłuchania świadka M. D. (k. 12-13), protokół przesłuchania świadka P. L. (k. 14-15), opinia z przeprowadzonych badań kryminalistycznych z zakresu badania krwi na zawartość alkoholu z dnia 12 sierpnia 2011 r. (k. 16), protokół pobierania krwi z dnia 9 sierpnia 2011 (k. 18), postanowienie o umorzeniu dochodzenia z dnia 19 grudnia 2011 r. (k. 52-54)

Orzeczeniem Miejskiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w P. z dnia 24 stycznia 2012 r. powód został zaliczony do lekkiego stopnia niepełnosprawności z przyczyn oznaczonych symbolem niepełnosprawności 05-R do dnia 31 stycznia 2014 r. Organ stwierdził jednocześnie, iż niepełnosprawność powoda istnieje od dnia 8 sierpnia 2011 r., a ustalony stopień niepełnosprawności datuje się również od tego dnia.

Powód pismem z dnia 14 lutego 2012 r. odwołał się od powyższego rozstrzygnięcia.

Orzeczeniem z dnia 13 kwietnia 2012 r. Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Wojewódzkie (...) uchylił zaskarżone orzeczenie Miejskiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w P. z dnia 24 stycznia 2012 r. i zaliczył powoda do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności z przyczyn oznaczonych symbolem niepełnosprawności 05-R do dnia 30 kwietnia 2014 r. Organ stwierdził jednocześnie, iż niepełnosprawność powoda istnieje od dnia 8 sierpnia 2011 r., natomiast ustalony stopień niepełnosprawności datuje się od dnia 30 listopada 2011 r.

Dowód: orzeczenie o stopniu niepełnosprawności nr ZN-III. (...)1. (...)2012.11 z dnia 13 kwietnia 2012 r. (k. 17-18), zawiadomienie z dnia 12 marca 2012 r. (k. 19), orzeczenie Miejskiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w P. niu z dnia 24 stycznia 2012 r. (k. 20), zawiadomienie z dnia 12 marca 2012 r. o wyznaczeniu nowego terminu rozpatrzenia sprawy (k. 21), odwołanie z dnia 14 lutego 2012 r. (k. 22)

W dniu 31 lipca 2012 r. powód został przyjęty do Zakładu Karnego w G. i odbywał tam karę pozbawienia wolności aż do dnia 26 września 2012 r., kiedy został zwolniony.

Dowód : pismo z Aresztu Śledczego w P. z dnia 15 kwietnia 2014 r. (k. 199), książka zdrowia osadzonego (k. 215)

Pismem z dnia 3 listopada 2011r., które wpłynęło do pozwanego 8 listopada 2011 r., powód, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, zgłosił szkodę pozwanemu.

Pozwany pismem z dnia 1 lutego 2012 r. poinformował pełnomocnika powoda, że po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego, podjął decyzję o odmowie przyjęcia odpowiedzialności i wypłaty świadczeń na rzecz pozwanego.

Dowód: dokumenty zgromadzone w aktach szkody nr 5613066, w szczególności zgłoszenie szkody z dnia 3 listopada 2011 r., pismo pozwanego z dnia 1 lutego 2012 r.

Pozwany zawarł z posiadaczem pojazdu marki H. (...) o nr rej. (...) - J. L. umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, tzw. komunikacyjną, ważną w dniu 8 sierpnia 2011 r. W dniu zdarzenia ww. pojazdem kierował mąż ubezpieczonej - P. L..

Bezsporne , a nadto dowód: dokumenty zgromadzone w aktach szkody nr 5613066, zeznania świadka P. L. (k. 91-93)

Analiza czasowo-przestrzenna dokonana w celu kryminalistyczno-technicznej rekonstrukcji wypadku drogowego, do jakiego doszło w dniu 8 sierpnia 2011 r., wykazała, iż powód wtargnął na jezdnię bezpośrednio przed nadjeżdżający pojazd, przez co spowodował zaistniałe zdarzenie. Zachowanie powoda nie pozwoliło bowiem kierującemu pojazdem marki H. (...) - P. L., wykonać skutecznych manewrów obronnych. Kierujący pojazdem, zbliżając się do wyznaczonego przejścia dla pieszych, nie zachował jednak szczególnej ostrożności - nie dostosował on prędkości oraz sposobu jazdy do zaistniałej sytuacji drogowej, czym przyczynił się do ww. wypadku.

dowód: opini a biegłego sądowego w dziedzinie kryminalistyczno-technicznej rekonstrukcji wypadku drogowego P. B. (1) z dnia 19 listopada 2013 r. (k. 105-129) wraz z jej ustnym uzupełnieniem (k. 167-170)

W wyniku wypadku u powoda doszło do masywnego niedowładu prawej kończyny górnej oraz uszkodzenia dolnej części splotu barkowego. Ten rodzaj uszkodzenia nie rokuje poprawy po leczeniu operacyjnym - chorych leczy się zachowawczo i rehabilitacyjnie celem niedopuszczenia do utrwalonych zniekształceń w stawach. U powoda nie można liczyć na poprawę neurologiczną, bowiem minął okres, kiedy ta poprawa, polegająca na samoistnej regeneracji włókien nerwowych korzeni szyjnych, była możliwa. W konsekwencji powyższego, najważniejsza funkcja prawej ręki - chwytność, jest bardzo ograniczona, podobnie ruchomość barku i łokcia, lecz w mniejszym stopniu. Poprawa stanu zdrowia jest niemożliwa, nie jest możliwa także rekonstrukcja nerwu na poziomie zespolenia z rdzeniem.

Uszczerbek na zdrowiu powoda z tytułu dolegliwości neurochirurgicznych wynosi 35 %.

dowód: opini a biegłego neurochirurga R. S. z dnia 1 września 2014 r. (k. 242-245) wraz jej pisemnym uzupełnieniem z dnia 7 listopada 2014 r. (k. 288), ustna opinia uzupełniająca biegłego neurochirurga R. S. z dnia 22 maja 2015 r. (k. 343-345)

W wyniku przedmiotowego wypadku powód doznał znacznych dolegliwości bólowych z powodu wieloodłamowego złamania łopatki prawej zwichnięcia stawu ramiennego prawego. Repozycji zwichnięcia dokonano w dniu urazu. Po repozycji i unieruchomieniu kończyny dolegliwości uległy zmniejszeniu.

W związku z wieloodłamowym złamaniem łopatki prawej powód przez okres pierwszych 6 tygodni do wstępnego zrostu złamania odczuwał dolegliwości bólowe o nasileniu 4 w skali (...) (od 0 do 10).

W związku z ww. złamaniem łopatki prawej z uszkodzeniem splotu ramiennego powód przez okres około 6 miesięcy odczuwał dolegliwości bólowe o charakterze palenia, drętwienia o zmiennym nasileniu od 3 do 7 w skali (...).

Co więcej, na skutek wypadku funkcja prawej, dotąd dominującej, kończyny górnej została znacznie upośledzona - obecnie może spełniać funkcję lekkiego chwytu i przyciśnięcia. Dodatkowo deformacja łopatki utrudnia spanie i leżenie na prawym boku i na plecach. Rokowania co do poprawy funkcji kończyny są złe - przy uwzględnieniu zaszarłości urazu stan obecny należy uznać za utrwalony.

Uszczerbek na zdrowiu powoda z tytułu dolegliwości ortopedycznych wynosi 45 %.

dowód: opinia biegłego ortopedy A. O. z dnia 11 maja 2015 r. (k. 337-341), opinia uzupełniająca biegłego ortopedy A. O. z dnia 24 czerwca 2015 r. (k. 398)

W wyniku wypadku, z powodu stłuczenia obu płuc i odmy opłucnej prawostronnej powód doznał 10 % uszczerbku na zdrowiu. Podczas wypadku doszło bowiem do rozdarcia płuca prawego, co skutkowało odmą opłucnową, obecnie bez niewydolności oddechowej.

Z powodu złamania żeber od III do V po stronie prawej powód doznał 10 % uszczerbku na zdrowiu. Skutkiem tego złamania są dolegliwości bólowe prawej połowy klatki piersiowej nasilającej się podczas leżenia na prawym boku.

Powód przez okres unieruchomienia prawej kończyny górnej wymagał pomocy osób trzecich w niektórych czynnościach życia codziennego, obecnie tej pomocy nie wymaga, odczuwa ból w skali 1-2 (...) (podczas badania i leżenia na prawym boku).

Łączny uszczerbek na zdrowiu powoda z przyczyn chirurgicznych wynosi 20 %.

Dowód: opinia biegłego z zakresu specjalizacji chirurgii ogólnej W. T. z dnia 4 sierpnia 2015 r. (k. 422-426)

W związku z wypadkiem powód był zmuszony do zakupu szyny na dłoń i przedramię o wartości 150 zł, leków o wartości 90,36 zł, ortozy na ramię i bark – 300 zł temblaku – 40 zł, środków opatrunkowych i leków -150,71 – łącznie **731,07 zł**.

Dowód : Faktury Vat nr (...) w aktach szkodowych

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów prywatnych i urzędowych zgromadzonych w aktach sprawy, aktach Prokuratury Rejonowej P. w P. o sygn. akt 1 Ds. 3634/11/17, aktach szkodowych ubezpieczyciela K/0932799/11, opinii biegłych oraz zeznań świadków i powoda.

Wiarygodność kserokopii dokumentów nie budziła wątpliwości Sądu. Mimo, że kserokopia nie jest dokumentem, a stanowi jedynie element twierdzenia strony o istnieniu dokumentu o treści odpowiadającej kserokopii, to w niniejszej sprawie żadna ze stron nie podniosła zarzutów kwestionujących istnienie określonych dokumentów prywatnych czy urzędowych.

Sąd uznał za w całości przydatną dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy **opinię z dnia 19 listopada 2013r. biegłego sądowego z dziedziny kryminalistyczno-technicznej rekonstrukcji wypadku drogowego mgr inż. P. B. (1)**. Podkreślić należy, że została ona sporządzona przez osobę dysponującą szeroką wiedzą, na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego i to nie tylko w niniejszej sprawie, ale również w aktach Prokuratury Rejonowej P. w P. o sygn. akt 1 Ds. 3634/11/17 i aktach szkodowych ubezpieczyciela K/0932799/11. Wnioski opinii zostały należycie uzasadnione i są one zgodne również z zasadami logicznego myślenia i doświadczenia życiowego. Żadna ze stron nie podważyła opinii, a wszelkie wątpliwości zostały przez biegłego wyjaśnione podczas wysłuchania na rozprawie w dniu 14 marca 2014r. Na wartość i przydatność opinii dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy nie miało natomiast istotnego znaczenia powołanie się przez biegłego przy jej sporządzeniu na zeznania przesłuchiwanego w postępowaniu karnym świadka T. G. (Sąd nie przeprowadził dowodu z jego zeznań), albowiem nie był on jedynym świadkiem, który opisywał przebieg zdarzeń, a ponadto biegły w swojej opinii częściowo nie uwzględnił jego wersji (w ocenie biegłego świadek pomylił pasy ruchu i mało prawdopodobna jest jego wersja, że powód przechodził przez jezdnię poza obszarem przejścia dla pieszych – ustne wyjaśnienia k. 169 akt). Biegły ponadto wyjaśnił, że o tym iż powód wbiegł na jezdnię zeznawał również kierowca – P. L..

Sąd uznał w całości za wiarygodną **opinię sporządzoną przez biegłego neurochirurga R. S.** wraz z jej pisemnym uzupełnieniem z dnia 7 listopada 2015 r. Zauważyć należy, że powód zakwestionował ww. opinię i z tej przyczyny Sąd przeprowadził dowód z ustnych wyjaśnień złożonych na rozprawie w dniu 22 maja 2015 r. (k. 343-345). Podczas składania ustnych wyjaśnień biegła odniosła się merytorycznie w sposób wyczerpujący do zgłoszonych przez

powoda zarzutów. Po przeprowadzeniu tego dowodu powód nie kwestionował w dalszym ciągu wniosków opinii, ani nie zażądał sporządzenia opinii przez innego biegłego z dziedziny neurochirurgii.

Sąd przyznał przymiot wiarygodności także **opinii sporządzonej przez biegłego ortopedę A. O.** Powód nie kwestionował opinii biegłego, z kolei pozwany pismem z dnia 29 maja 2015 r. (k. 358) wniósł o jej doprecyzowanie w formie pisemnej opinii uzupełniającej, bądź ustnie na rozprawie w zakresie pkt 3. wydanej opinii. Po sporządzeniu przez biegłego ortopedę pisemnej opinii uzupełniającej z dnia 24 czerwca 2015 r. (k. 398), pozwany nie wnosił dalszych uwag do jego stanowiska w niniejszej sprawie, kwestionując jedynie nakład pracy i czas poświęcony na jej sporządzenie, wydatki, a w konsekwencji koszt całkowity oraz wnosząc o poddanie ww. okoliczności weryfikacji (k. 413-415).

W ocenie Sądu, w pełni wiarygodna i przydatna dla ustaleniu stanu faktycznego niniejszej sprawy okazała się także **opinia biegłego z zakresu specjalizacji chirurgii ogólnej W. T. z dnia 4 sierpnia 2015 r.** (k. 422-426). Tym bardziej, że wydana opinia nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania- powód pismem procesowym z dnia 1 grudnia 2015 r. (k. 461), a pozwany pismem z dnia 2 grudnia 2015 r. (k. 462), zgodnie oświadczyli, iż nie zgłaszają zarzutów ani pytań do biegłego z ww. dziedziny oraz nie domagają się przesłuchania biegłego na rozprawie.

Biorąc zatem powyższe pod uwagę, Sąd uznał **opinie biegłych R. S., A. O. i W. T.** za w pełni wiarygodne oraz przydatne dla ustalenia stanu faktycznego sprawy, biorąc pod uwagę, że opinie zostały sporządzone przez osoby kompetentne, dysponujące odpowiednim zasobem wiedzy w dziedzinie w której je sporządzali. Opinie były konsekwentne, jednoznaczne i stanowcze, a nadto zostały wydane z uwzględnieniem całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i badań własnych biegłych. Biegli w sposób szczegółowy przedstawili w swoich opiniach przesłanki, na których się oparli formułując końcowe wnioski. Zaprezentowane w nich ustalenia poparte zostały rzeczową, logiczną i zgodną z zasadami poprawnego wnioskowania argumentacją, co pozwala stwierdzić, że ich autorzy dysponują rzetelną wiedzą specjalistyczną w swojej dziedzinie i pozwala je uznać za pełne i kompletne.

Przymiot wiarygodności Sąd przyznał także zeznaniom przesłuchanych w sprawie **świadków M. D.** (k. 89-91) oraz **P. L.** (k. 91-93). W ocenie Sądu, złożone zeznania były spójne, logiczne i konsekwentne. Świadcowie zeznający na okoliczność przebiegu zdarzenia z dnia 8 sierpnia 2011 r. w sposób jasny i obrazowy opisali przebieg wypadku komunikacyjnego do jakiego wówczas doszło, w którym poszkodowany został powód. Powyższe zeznania korelowały z wynikami przeprowadzonego w sprawie postępowania dowodowego, w szczególności z wnioskami opinii biegłego P. B. (1) w zakresie niezachowania przez powoda reguł ostrożności, wtargnięcia na jezdnię oraz znajdowania się pod wpływem alkoholu. Na podkreślenie zasługuje, iż zeznaniom P. L. Sąd dał wiarę w całości, mimo iż podchodził do nich z dużą dozą ostrożności, z uwagi na to, iż świadek ten mógł być zainteresowany wynikiem niniejszego procesu i umniejszeniem swojej roli (jako kierowcy) w doprowadzeniu do wypadku. Zeznania świadka P. L. pokrywały się jednak w najważniejszych kwestiach z zeznaniami całkowicie niezainteresowanej rozstrzygnięciem sprawy M. D., znalazły potwierdzenie we wnioskach opinii biegłego P. B. (2), a ponadto nie zostały zakwestionowane przez powoda, który zeznał że nie pamięta przebiegu zdarzenia. Okoliczność, czy powód wbiegł (wg zeznań P. L.), czy wszedł (wg zeznań M D.) na jezdnię nie miała istotnego znaczenia dla wniosków opinii. Istotne było bowiem, że powód wtargnął na jezdnię, bezpośrednio przed nadjeżdżający pojazd, co spowodowało zaistniałe zdarzenie.

Sąd w przeważającej części uznał za wiarygodne **zeznania powoda** (k. 170-173 w zw. z k. 87-89), bowiem korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie. Sąd nie dał jedynie wiary zeznaniom powoda co do rozmiaru krzywdy jakiej doznał w wyniku przedmiotowego wypadku drogowego, w którym uczestniczył i w którym niewątpliwie został poszkodowany. Zeznania powoda złożone na rozprawie w dniu 14 marca 2014 r., iż stan jego prawej ręki jest tak zły, że „stał się nerwowy”, „przez brak możliwości posługiwania się prawą ręką załamał się”, „zaczął stwierdzać, iż do niczego się nie nadaje” (vide: k. 171), pozostają w sprzeczności z biernością jaką powód wykazał jeśli chodzi o skierowanie na leczenie operacyjne do Szpitala we W.. Bierność powoda jest w ocenie Sądu tym bardziej istotna, że - jak sam zeznał - skierowanie na operację otrzymał dopiero po uznaniu, że wykonywane ćwiczenia nie przynoszą efektów. Sąd miał na względzie wyjaśnienia powoda, iż „nie zgłosił się na termin do W., bo w

tym czasie odbywał karę pozbawienia wolności za jazdę na rowerze po spożyciu alkoholu” (vide: k. 172), co nie zmienia jednak faktu, że powód w zakładzie karnym przebywał jedynie przez niespełna 3 miesiące, a mimo tego nie dochował należytych starań, by zleczonej operacji się poddać.

W ocenie Sądu dla ustalenia zasadności złożonego odwołania wystarczającym było oparcie się na dowodach wyżej powołanych. Podkreślenia wymaga przy tym fakt, że żadna ze stron postępowania przed zamknięciem rozprawy, nie zgłosiła nowych wniosków dowodowych. Nadto ani powód, ani pozwany nie zażądali uzupełnienia przeprowadzonego postępowania dowodowego. Natomiast dla Sądu zgromadzony materiał dowodowy był w pełni wystarczający do wydania orzeczenia w sprawie.

Sąd uznał za nieistotne dla rozstrzygnięcia sprawy zeznania świadka – żony powoda G. P. (i w związku z tym tego dowodu nie przeprowadził) na okoliczność postaci i rozmiarów krzywdy powoda, albowiem Sąd nie kwestionował w tym zakresie zeznań powoda, o ile nie pozostawały one w sprzeczności z resztą zebranego w sprawie materiału dowodowego, tj. złożonymi przez strony dokumentami oraz wnioskami przeprowadzonych w sprawie opinii (w szczególności co do doświadczanego bólu, okresu i poziomu doznań bólowych i aktualnego stanu zdrowia). Co istotne, o tym, że powód mimo uznania, iż jest on osobą niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym od dnia wypadku ma możliwość uzyskania zatrudnienia w warunkach chronionych na stanowisku przystosowanym do obniżonej sprawności manualnej i nie wymaga stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji, w sposób jednoznaczny świadczy treść orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) z 13 kwietnia 2012r. złożona do akt przez samego powoda(k. 17-18 akt).

Sąd zauważył, co następuje:

W niniejszej sprawie, po ostatecznym rozszerzeniu powództwa, powód dochodził od pozwanego zapłaty kwoty 150.000 zł tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za krzywdę jakiej doznał na skutek wypadku komunikacyjnego z dnia 8 sierpnia 2011 r. oraz kwoty 731,07 zł tytułem odszkodowania za poniesione koszty i wydatki związane z leczeniem.

Powództwo okazało się zasadne w części.

W myśl art. 805 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Natomiast zgodnie z art. 822 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Odpowiedzialność odszkodowawczą z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej regulują przepisy szczególne. W obecnie obowiązującym porządku prawnym aktem o charakterze legis specialis jest ustawa z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jednolity: Dz.U. z 2013 r., poz. 392 ze zm.) - dalej jako u.u.o. Stosownie do treści art. 4 u.u.o., za ubezpieczenie obowiązkowe uznaje się ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów, a zgodnie z art. 23 ust. 1 u.u.o., posiadacz pojazdu mechanicznego jest obowiązany zawrzeć umowę obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem posiadanego przez siebie pojazdu. Odszkodowanie z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia (tak art. 34 ust. 1 u.u.o.). Natomiast stosownie do art. 36 u.u.o., odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym.

Okolicznością bezsporną między stronami było, że pozwany zawarł z posiadaczem pojazdu marki H. (...) o nr rej. (...) - J. L. umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ważną w dniu 8 sierpnia 2011 r., kiedy ww. pojazdem kierował mąż ubezpieczonej - P. L..

Podstawą prawną żądania powoda był przepis art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 § 1 k.c.

Zgodnie z art. 444 § 1 k.c., w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu. Jeżeli poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej albo jeżeli zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość, może on żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedniej renty (§ 2).

Natomiast stosownie do art. 445 § 1 k.c., w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Zadośćuczynienie to forma rekompensaty pieniężnej z tytułu szkody niemajątkowej. Podstawą jego żądania jest krzywda niemajątkowa w postaci ujemnych przeżyć związanych z cierpieniami psychicznymi i fizycznymi, wynikająca z naruszenia wskazanych w komentowanym przepisie dóbr osobistych. Wprawdzie szkody niemajątkowej nie sposób wyrównać za pomocą świadczeń pieniężnych, tym niemniej świadczenia te mogą łagodzić ujemne przeżycia pokrzywdzonego poprzez dostarczenie mu środków pozwalających w szerszym stopniu zaspokoić jego potrzeby i pragnienia (por. A. Rzetecka - Gill, Komentarz do art. 445 k.c.). Zadośćuczynienie pieniężne ma na celu przede wszystkim złagodzenie tych cierpień. Obejmuje ono wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno już doznane, jak i te, które zapewne wystąpią w przyszłości. Ma więc ono charakter całościowy i powinno stanowić rekompensatę pieniężną za całą krzywdę doznaną przez poszkodowanego.

Przepisy kodeksu cywilnego nie zawierają kryteriów, jakie należy uwzględnić przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia pieniężnego, wypracowało je natomiast orzecznictwo. Przy określaniu wysokości zadośćuczynienia należy mieć na uwadze, że jego celem jest wyłącznie złagodzenie doznanej przez poszkodowanego krzywdy, wobec czego utrata zdolności do pracy zarobkowej może mieć wpływ na wysokość zadośćuczynienia tylko o tyle, o ile łączy się z poczuciem krzywdy spowodowanej niemożnością wykonywania wybranego i wyuczonego zawodu. Sama zaś utrata zarobków i innych korzyści osiąganych z pracy znajduje rekompensatę w należnej na podstawie art. 444 § 2 k.c. rencie odszkodowawczej. Krzywdą w rozumieniu art. 445 § 1 k.c. będzie z reguły trwałe kalectwo poszkodowanego powodujące cierpienia fizyczne oraz ograniczenie ruchów i wykonywanie czynności życia codziennego. Przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia obowiązuje zasada umiarkowania wyrażająca się w uwzględnieniu wszystkich okoliczności oraz skutków doznanego kalectwa (wyrok SN z 3 maja 1972 r., I CR 106/72, LexPolonica nr 319827). Suma „odpowiednia” nie oznacza sumy dowolnej, a jej prawidłowe ustalenie wymaga uwzględnienia wszystkich okoliczności mogących mieć w danym przypadku znaczenie. Zarówno okoliczności wpływające na wysokość zadośćuczynienia, jak i kryteria ich oceny powinny być rozważane indywidualnie w związku z konkretną osobą pokrzywdzonego. Orzecznictwo opowiada się więc za zasadą wszechstronności i indywidualizacji, czyli z jednej strony oznacza to wymóg uwzględnienia wszystkich okoliczności sprawy, a z drugiej zaś indywidualnego podejścia do każdego przypadku.

Zadośćuczynienie z art. 445 § 1 k.c. ma przede wszystkim charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. We wcześniejszym orzecznictwie dodatkowo wyrażano stanowisko, iż „wysokość ta jednak nie może być nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy i aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa, a więc powinna być utrzymana w rozsądnych granicach” (tak SN w wyroku z 26 lutego 1962 r., 4 CR 902/61, LexPolonica nr 316013, OSNCP 1963, nr 5, poz. 107; w wyroku z 24 czerwca 1965 r., I PR 203/65, LexPolonica nr 322944, OSPiKA 1966, poz. 92; por. też wyrok z 22 marca 1978 r., IV CR 79/78, LexPolonica nr 321721).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy zauważyć, że w wyniku wypadku komunikacyjnego u powoda, mającego wówczas 47 lat, stwierdzono stłuczenie obu płuc, odmę opłucnową prawostronną wieloodłamową

złamanie łopatki i żeber III do V po stronie prawej, zwichnięcie stawu ramiennie-łopatkowego prawego, ogólne potłuczenie ciała z licznymi otarciami naskórka twarzy i głowy, niedowład nerwu promieniowego prawego, metaliczne obce ciała w tkance podskórnej po prawej stronie twarzoczaszki, rozedmę podskórną oraz upojenie alkoholowe. Z uwagi na doznane obrażenia powód był hospitalizowany przez 6 dni (8-13 sierpnia 2011 r.), a następnie był zdany na opiekę najbliższych i nie mógł samodzielnie wykonywać prostych czynności życia codziennego oraz odczuwał silne dolegliwości bólowe - ocenione na 4 pkt w skali (...) przez pierwsze 6 tygodni po urazie oraz o zmiennym nasileniu (3-7 w skali (...)) przez okres około 6 miesięcy po wypadku. Obecnie powód nadal odczuwa dolegliwości bólowe, w szczególności prawej kończyny górnej, jednakże o znacznie mniejszym nasileniu - 1-2 pkt w skali (...) podczas wykonywania badania i leżenia. Biegli z dziedziny neurochirurgii, ortopedii i chirurgii ogólnej stwierdzili, że uszczerbek na zdrowiu powoda w wyniku doznanych przez niego obrażeń wynosi 35% z przyczyn neurochirurgicznych, 45% z przyczyn ortopedycznych oraz 20% z przyczyn chirurgicznych.

Jednocześnie zauważyć należy, że pozwany nie wypłacił dotychczas powodowi żadnej kwoty tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Biorąc zatem pod uwagę wskazany wyżej rozmiar negatywnych następstw wypadku i czas ich trwania, w ocenie Sądu kwota zadośćuczynienia powinna w niniejszej sprawie wynieść łącznie 100.000 zł. Zdaniem Sądu, brak jest podstaw do przyznania powodowi wyższej kwoty zadośćuczynienia, tj. przekraczającej 100.000 zł. Sąd nie ma wątpliwości, że cierpienia, będące udziałem powoda były znaczne, a skutki wypadku komunikacyjnego, w którym uczestniczył w przeważającej części trwale, albowiem wynika to w sposób jednoznaczny z zebranego w sprawie materiału dowodowego. Jednakże brak jest podstaw, by uznać, że życie powoda wskutek doznanego wypadku zmieniło się diametralnie. Nie można stwierdzić, że powód aktualnie jest osobą, która nie może prowadzić trybu życia sprzed wypadku. Powód zdawkowo wspominał tylko o pracy „dorywczej”, „na czarno” w ogrodnictwie, której nie może obecnie wykonywać. Sąd nie ma wątpliwości, iż powód w przyszłości może wykonywać tylko prace lekkie, co nie zmienia faktu, że przed wypadkiem powód również nie korzystał z możliwości podwyższania kwalifikacji i podjęcia pracy stałej zgodnej z własnymi oczekiwaniami i ambicjami. Doznane urazy spowodowały dolegliwości fizyczne, które skutkowały występowaniem bólu o zmiennym nasileniu, jednakże obecnie dolegliwości bólowe są nieznaczne. Co więcej jeszcze w 2013 r. powód otrzymał skierowanie na leczenie operacyjne, którego nie zrealizował. Nie można więc mówić, iż dolegliwości powoda są tak znaczne jak ten stara się to przedstawić. Gdyby tak bowiem było, to w ocenie Sądu, powód dążyłby do ich zniwelowania, chociażby poprzez poddanie się zabiegowi operacyjnemu. O stanie zdrowia powoda, możliwości podejmowania przez niego pracy, a także braku konieczności korzystania przez niego z pomocy osoby trzeciej w życiu codziennym, świadczy natomiast treść orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) z 13 kwietnia 2012r. (k. 17-18 akt).

W konsekwencji powyższego Sąd ocenił krzywdę, jakiej doznał powód w związku z wypadkiem z dnia 8 sierpnia 2011r. jako znaczną, aczkolwiek nie uznał by obecnie stan powoda uniemożliwiał mu prowadzenie samodzielnej egzystencji i wykonywanie chociażby częściowe prac dostosowanych do jego aktualnego stanu zdrowia. Sąd nie podważa również faktu doznania przez niego trwałego uszkodzenia prawej ręki, jednakże ma na uwadze, iż skutki wypadku komunikacyjnego uległy zmniejszeniu, w związku z upływem czasu od tego zdarzenia oraz nauczeniem się przez powoda funkcjonowania w życiu codziennym przy użyciu ręki lewej (w pełni sprawnej). W tym stanie rzeczy Sąd uznał, że zadośćuczynienie w łącznej wysokości 100.000 zł spełniłoby swoją funkcję i złagodziło ujemne przeżycia powoda poprzez dostarczenie środków pozwalających w szerszym stopniu zaspokoić jego potrzeby i pragnienia.

Na podkreślenie jednak zasługuje, iż dokonując ostatecznego wyliczenia należnego powodowi zadośćuczynienia Sąd winien uwzględnić stopień przyczynienia się każdego z uczestników wypadku do zaistnienia zdarzenia (powoda – pieszego, P. L. – kierowcy ubezpieczonego przez pozwanego)

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił 80 % stopień przyczynienia się powoda do wystąpienia przedmiotowego zdarzenia, w pozostałym zakresie uznając kierowcę jako osobę współwinną wypadku (tj. w 20 %). Należało bowiem uwzględnić, że kierujący pojazdem P. L. nie został uznany za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 177 § 1 k.k., a toczące się przeciwko niemu postępowanie zostało umorzone, wobec stwierdzenia braku znamion przestępstwa. Przy ustalaniu stopnia przyczynienia się przez każdego uczestnika wypadku do jego zaistnienia Sąd wziął pod uwagę treść opinii biegłego sądowego P. B. (1), który we wnioskach

końcowych w sposób jednoznaczny stwierdził, że pieszy (powód) spowodował zaistniały wypadek, albowiem wtargnął przed nadjeżdżający pojazd, natomiast kierujący pojazdem (P. L.) zbliżając się do wyznaczonego przejścia dla pieszych nie zachował szczególnej ostrożności i przyczynił się do zaistniałego wypadku. Zeznania przesłuchanych w sprawie świadków również potwierdziły, iż powód wszedł na jezdnię bezpośrednio pod nadjeżdżający samochód. Co więcej, nie mniej istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie miała także okoliczność dotycząca stanu trzeźwości uczestników analizowanego wypadku – P. L. był trzeźwy, natomiast przeprowadzone u pokrzywdzonego powoda badania wykazały 1,71 promila alkoholu etylowego we krwi. Dodatkowo podnieść należy, iż w momencie przyjęcia do szpitala (bezpośrednio po wypadku) u powoda stwierdzono stan upojenia alkoholowego. Sam powód nie negował również okoliczności, że w chwili zdarzenia był pod wpływem alkoholu- „po 5-6 piwach i setce czystej wódki” (vide: k. 89).

W przedstawionych tu uwarunkowaniach, przy szczególnym uwzględnieniu wymienionych wcześniej kryteriów mających wpływ na wysokość zadośćuczynienia oraz 80% stopnia przyczynienia się do zaistniałego wypadku, Sąd uznał, iż należne powodowi zadośćuczynienie za doznaną krzywdę winno zatem wynieść 20.000 zł (20% z 100.000 zł), natomiast odszkodowanie za poniesione koszty leczenia i wydatki 146,75 zł (20% z żądanych 731,07 zł), łącznie kwotę 20.146,75 zł ergo powództwo w pozostałym zakresie podlegało oddaleniu (punkt I i II sentencji orzeczenia).

Odnosnie odsetek ustawowych zasądzonych od kwoty 20.146,75 zł należy wskazać, że zgodnie z art. 14 ust. 1 u.u.o., zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Jednocześnie zgodnie z art. 14 ust. 2 powyższej ustawy, w przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego. W terminie, o którym mowa w ust. 1, zakład ubezpieczeń zawiadamia na piśmie uprawnionego o przyczynach niemożności zaspokojenia jego roszczeń w całości lub w części, jak również o przypuszczalnym terminie zajęcia ostatecznego stanowiska względem roszczeń uprawnionego, a także wypłaca bezsporną część odszkodowania.

W ocenie Sądu, pozwany miał w niniejszej sprawie możliwość dochowania 30 dniowego terminu wypłacenia zadośćuczynienia. Z akt szkodowych wynika bowiem, że zgłoszenie szkody nastąpiło w dniu 8 listopada 2011 r. Tym samym, po tej dacie ubezpieczyciel powinien podjąć czynności pozwalające mu na rozpoznanie wniosku osoby poszkodowanej. Pozwany w żaden sposób nie wykazał, by istniały jakiegokolwiek uzasadnione przyczyny niedochowania terminu przez ubezpieczyciela. Wobec powyższego Sąd zasądził odsetki ustawowe od należności głównej od dnia 8 grudnia 2011 r. do dnia zapłaty.

O **kosztach procesu** Sąd orzekł w oparciu o art. 100 k.p.c., zgodnie z którym, w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone, obciążając nimi strony w stosunku w jakim sprawę przegrały: powoda w 86%, a pozwanego w 14% (powód wniósł bowiem o zasądzenie kwoty 150.731,07 zł, a Sąd uwzględnił jego powództwo jedynie co do 20.146,75 zł).

Na koszty procesu poniesione przez powoda złożyły się: 2.400 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł, natomiast na koszty procesu poniesione przez pozwanego: 2.400 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł oraz zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego w wysokości 1.000 zł. Tym samym, dokonując ich rozdzielenia, Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2.600,24 zł.

Sąd Rejonowy Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu wypłacił tymczasowo ze środków Skarbu Państwa łącznie kwotę 4.804,27 zł tytułem wynagrodzenia za sporządzone opinie w sprawie (powód został zwolniony od kosztów sądowych, a pozwany na poczet wynagrodzenia biegłych uiścił jedynie zaliczkę w wysokości 1.000 zł).

W niniejszej sprawie pozostała jeszcze do uiszczenia opłata sądowa od roszczenia zgłoszonego przed Sądem Rejonowym Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu w wysokości 1.037 zł oraz opłata sądowa od rozszerzonego roszczenia w wysokości 6.500 zł, która nie została do tej pory przez powoda uiszczona, a która winna zostać zapłacona na rzecz Skarbu Państwa (Sąd Okręgowy w Poznaniu).

Każda ze stron winna uiścić w/w koszty sądowe w takim samym stosunku w jakim przegrała niniejszy proces, tj. powód w 86% (łącznie 10.581,67), a pozwany w 14% (łącznie 1.722,59 zł). Biorąc jednak pod uwagę, że w przypadku powoda koszty te będą ściągane z zasądzanego roszczenia i aby dać powodowi poczucie realnego zadośćuczynienia i satysfakcji z tytułu zasądzonego mu świadczenia, Sąd obciążył go jedynie kwotami po 2.500 zł na rzecz Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu i na rzecz Sądu Okręgowego w Poznaniu, w pozostałym zakresie odstępując od obciążenia go przypadającymi na niego kosztami sądowymi, od obowiązku uiszczenia których został zwolniony.

Sąd nakazał natomiast w całości ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa (Sąd Rejonowy Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu) kwotę 817,77 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu i kosztów wynagrodzenia biegłych oraz na rzecz Skarbu Państwa (Sąd Okręgowy w Poznaniu) kwotę 910 zł tytułem uzupełniającej opłaty sądowej od pozwu (14 % z 6.500 zł).

/-/SSO Małgorzata Małecka

ZARZĄDZENIE

1. proszę odnotować uzasadnienie w kontrolce,
2. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron,
3. przedłożyć za 14 dni lub z apelacją.

/-/ SSO Małgorzata Małecka

P., dnia 24 października 2016 r.